

29/08/2023

Liefste dagboek,

Een eerste pagina van een vers boek, met geen flauw idee wat ik moet neerschrijven. Een week geleden zei mijn mama dat ik misschien af en toe mijn gedachten zou moeten neerschrijven in een boekje. Omdat zij denkt dat ik maar moeilijk kan praten met haar en ze bang is dat ik dingen opkrop. Daar heeft ze wel gelijk in, met mama kan ik moeilijk praten maar ik denk dat het komt omdat ze er bijna nooit is. En als ik al wil praten met haar, dan heeft ze nooit tijd, ze is altijd aan het werken. Vandaag op de keukentafel lag jij dan, een onbeschreven boekje. Mama heeft je gekocht in de winkel. Zo komt ze er weer gemakkelijk vanaf.

De afgelopen twee dagen heb ik mama maar een uurtje gezien aan de eettafel. Veel gegeten heb ik niet, de laatste tijd eet ik sowieso weinig. Dat is nog iets waar mama zich zorgen over maakt, mijn dalend gewicht. Tijdens de afgelopen zomervakantie ben ik wel vijf kilo afgevallen, mijn broeken beginnen af te zakken en mijn bloesjes zitten veel te los. Erg vind ik dat niet, zo kan ik me wat verstoppen achter stof.

Binnen twee dagen gaat school weer van start, daar heb ik al helemaal geen zin in. In de zomervakantie heb ik ook niemand van mijn klas gezien, enkel mijn beste vriend Dennis, met hem kan ik wel praten maar ook niet over alles.

Waar ik mijn klasgenoten wel continu ontmoet, of beter gezegd zie, is op social media. Zij lijken allemaal, stuk voor stuk, de zomer van hun leven gehad te hebben. Voor hen was het zeker een zomervakantie gevuld met fresh smoothies tijdens het shoppen in de Nieuwstraat, Veldstraat én de Meir. Zij zullen vast en zeker een mooie outfit gekocht hebben voor de eerste schooldag. Ik wilde ook wel gaan shoppen, maar mama zei dat daar nu geen geld voor is, dat de rekeningen eerst betaald moeten worden. Volle dagen is mama weg aan het werk én toch is er bijna nooit geld om wat leuks te doen.

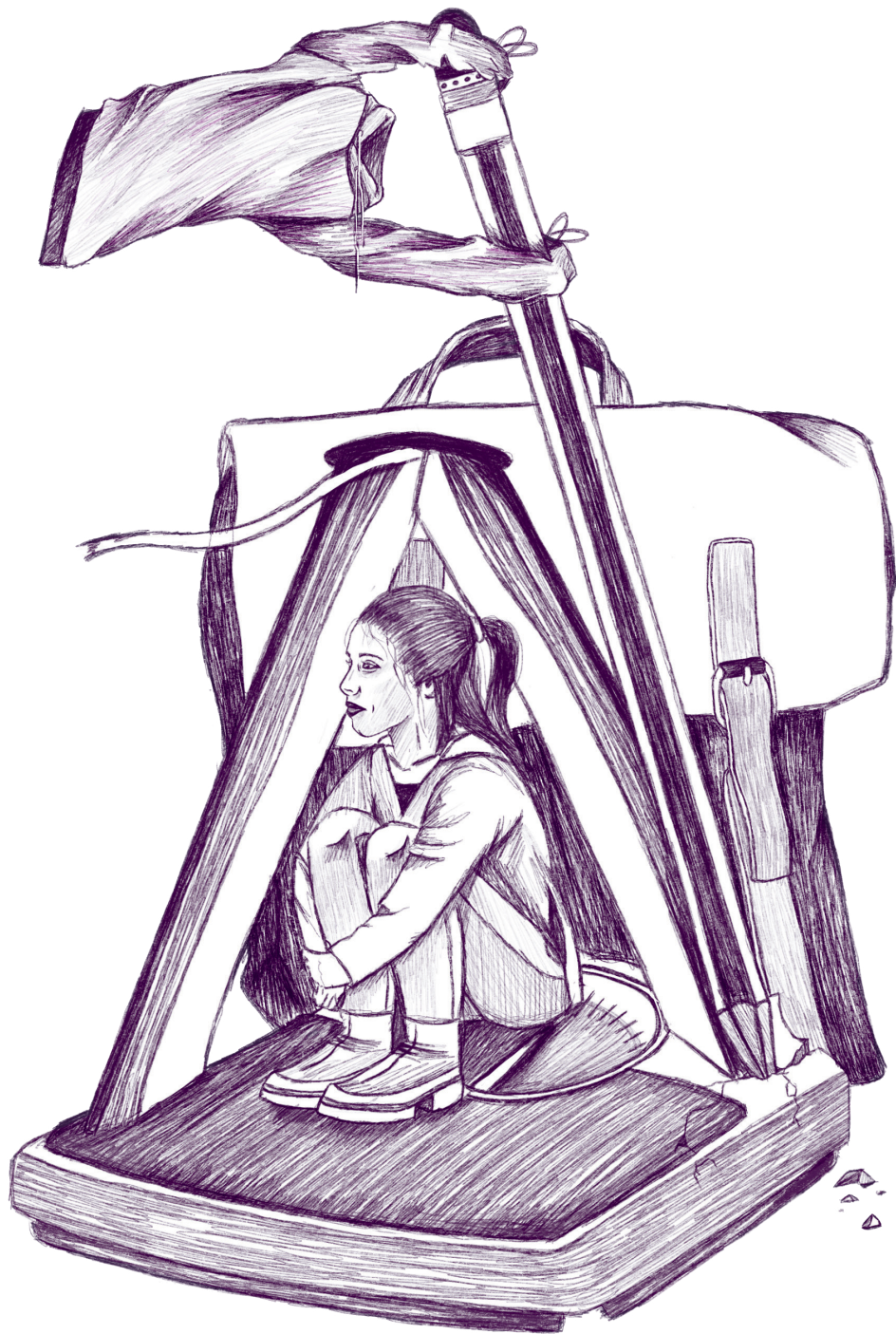
Ik lijk aan de rand te staan van een perfecte wereld waarin al mijn leeftijdsgenoten zwemmen in een zee van moeiteloze levens.

Mijn kamer is een chaos, mijn leven lijkt al helemaal niet op die talloze mooie pics die ik op Instagram voorbij zie komen. Het lijkt allemaal een wedstrijd, waar ik achter loop en niemand kan inhalen. Ik post nooit selfies, gewoon omdat elke selfie die ik neem, niet lijkt op hun selfies. Ik weet wel dat ze filters gebruiken, maar toch blijf ik mezelf non-stop vergelijken met een standaard waar ik nooit aan zal voldoen.

Ik weet wel dat ik niet het enige meisje ben met onzekerheden, maar de anderen lijken het zo goed te verbergen. Bijna alsof ze geen onzekerheden hebben. Misschien moet ik wel beginnen met het maken van echte posts, van rommelige, echte momenten, in plaats van iets na te jagen dat ik toch nooit zal zijn.

Aan jou, mijn dagboek zal ik al de geheimen, die ik bewaar in mezelf, vertellen. Ik moet wel een goed plekje vinden om je te verbergen, zodat niemand je toevallig kan vinden en al mijn geheimen zou lezen.

Oh! Ik ben helemaal vergeten te vertellen wie ik ben. Mijn naam is Amal en ik ben enkele maanden geleden eindelijk zestien geworden.

01/09/2023
Liefste dagbo

Fragment uit Hind Eljadid in samenwerking met Vlaamse jongeren, *Het niet zo geheime dagboek*, Christelijke Mutualiteit, 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.